

Børnebladet

«Hvad er smaa Børn komme til mig!» Marc. 10 13-16

NYTTEBERG . COPENH. ST. LOUIS

No. 10. }

Oktober 1876.

{ 2. Hæft.

Den store Børneven.

Børnevennens milde Dø
 søger efter alle Smaa,
 alt fra Thronen i det Høie
 omt Hans Blik til Jorden gaa.

Som et Bredens Barn du fattes
 ind i Adams faldne Slægt, —
 Jesus gav dig, hvad du fattes,
 han har af din Skade lægt.

Han dig tog paa sine Arme,
 Syndsforbøvelse dig gav,
 Fred og Glæde, Liv og Varme
 af sin rige Naades Hav.

Da du vøgte, fik du høre
 tidligt Jesu søde Navn;
 ofte lod det i dit Øre,
 at han tog de Smaa i Favn.

Men i mørke Hedninglande,
 hist i Afguds usle Braa,
 findes, af, saa mangehaande
 Nød, som trykker Hjertets smaa.

Nød, ja Nød, hvor Diet skuer,
 intet Lysskint i den Nat!
 Syndens Øst i Hjertet luer,
 Ingen kender Fredens Skat.

Tomt er Livet uden Gude,
 Dødens Tanker bedst og grim;
 ingen Frelser de jo kjende,
 intet saligt Himmelsrum!

Derfor maa vel Hedning græde
 bittert i sin Haabløshed,
 medens vi os ret kan glæde
 i vor Frelseres Kjærlighed.

Jesus vil dog Hedning have,
 af Hans Længsel dertil staar
 at faa bringe dem den Gave,
 som han vandt ved sine Saar.

Derfor trygt du frem kan bære,
 Hedning' arme, store, smaa,
 hos vor Frelser, Jesus klare,
 er og Rum for dem at faa.

Læg dem om i til Hans Hjerte,
 ved ham sende Vidner ud,
 som kan løfte Ordets Kjerte
 om den ene sande Gud.

Naar du saa engang skal vandre
 hen til Himmels Helgenkor,
 skal I mødes med hverandre
 der, hvor idel Glæde bor.

Da skal sorte Broder ile
dig imod og længelsfuld
falde om din Hals og smile:
"Tak for Bøn og Tak for Guld."

O, hvad Jubel, naar I træder
sammen for vor Frelser god,
straalende i hvide Klæder
lægger Kronen for Hans Fod.

Der er Jordens Pine borte,
Jungen græder mere der;
bag de stærke Berleporte
jubler kun de Frelstes Hær.

Herre Jesus, und mig Sæde
engang ved dit Bryllupsbord.
Samle ind i denne Glæde
Hedning' trindt omkring vor Jord.

En Kristens Sønn.

(Slutning f. for. No.)

Med Anstrængelse af alle sine Kræfter bestræbte Syrieren sig for at naa de sorte Telte, der i det klare Dagslys nu tydelig viste sig for ham, og som han vidste maatte tilhøre en Stamme Nomade-Beduiner; han vakkede fremad et Par hundrede Alen og faldt derpaa udmattet til Jorden.

Men Beduinerne havde seet den stakkels ensomme fremmede, og eftersom Gjæstfrihed er en af deres største Dyder, skyndte nu nogle af disse vilde Ørkenens Sønner sig hurtig hen til Jusuf. De løstede ham op, de holdt en velsmagende Drik af fed Kamelmælk til hans tørre, brændende Læber, og efterhvert som han drak, syntes det ham, som om han inddrak nyt Liv. Snart kom han sig saavidt, at han var istand til at ledsage sine Redningsmænd til det sorte Gedehaars Telt, der beboedes af deres Sheik eller Hovding, en aldrende Mand med et ædelt Udseende, som v. nlig bød den Fremmede velkommen.

Jusuf havde ikke opholdt sig længe i dette Telt, for han fandt, at han ikke alene var bleven fort til et Sted, hvor han var i Sikkerhed, men ogsaa til et

Sted, hvor hans Nærvarelse i høi Grad tiltrængtes. En svag Stønnen tilbrog sig hans Opmærksomhed og fik ham til at se hen i en mørk Krog af Teltet. Der laa Sheikens eneste Søn farlig syg og efter Beduinernes Mening døende. Alle deres simple Lægemidler vare allerede anvendte, men uden Virkning. Med dyb Sorg lyttede Sheiken til den lidende Guts smertelige Stønnen, der gik lige til hans Faderhjerte.

Syrieren bad om Tilladelse til at undersøge Unglingen og var snart ved hans Side; det varede heller ikke længe, før det blev ham klart, at den unge Beduins Tilfælde ikke var haablost, at — hvis Herren vilde velsigne Hakeemens Kur, kunde en betydelig Bedring vise sig inden faa Dages Forløb. Han tilbød at forsøge, hvad hans Kunst og hans Lægemidler kunde udrette, og Sheiken greb med Iver dette sidste Haab, der rakktes ham, om at hans Sønns Liv kunde blive bevaret. Beduinerne samlede sig omkring den fremmede Hakeem og iagttog med levende Veitagelse de Forholdsregler, han tog for at bewirke Guttens Helbredelse.

Jusufs Kur lykkedes endnu bedre, end han havde ventet; den Medicin, han anvendte, lindrede meget snart Smerterne, og inden en Times Forløb laa den unge Beduin i en dyb og forfriskende Søvn. Han sov længe, og da han vaagnede, var han ganske fri for Feber, skjønt der naturligvis hengik flere Dage, før han gjenvandt sine Kræfter.

Stor var Sheik Azims Taknemmelighed over sin eneste Sønns Helbredelse, og stor var den Beundring, Beduinerne søgte for den mærkværdige Hakeems Duellighed. Jusuf havde snart suldstop af Patienter; Ørkenens Born saa nu op til den stakkels, forladte Fremmede som til En, der var sendt dem fra Himmelen, og Jusuf selv indsaa klart, at det var en højere Visdom og Kjærlighed, der havde ledet hans Skridt.

Det havde været hans Hensigt at bosætte sig som medicinsk Missionær i en arabisk By, men istedet derfor var han nu bleven ført til Beduin-Arabernes Telt. Den vilde Stamme lærte snart at agte og elske ham og at lytte til hans Ord. Azim forsynede ham med et Telt, en Hest, en kostbar Kappe og Alt, hvad han kunde tiltrænge, og Jusuf fandt, at han baade kunde være lykkelig og gjøre Nytte i det Hjem, han havde fundet i den vilde Ørken.

Efter flere Maanedes Forløb ved Jusuf en Dag med Azim og to af hans Beduiner ud for at besøge en af Stammens fjerne Leire. De medførte Spyd, Geværer, Vand og en liden Forsyning af Fødevarer. De Rejsende vare ikke komne langt, da Azim, idet han pegede paa en Række Kameler, der forsvandt i det Fjerne, sagde:

“Se hist drage Pilgrimene til Mecca; de have en lang og trættende Rejse for sig, og den Vej, de følge, vil blive mærket ved Ben af Kameler, der styrte og udsaaende ved Beien.”

“Det forekommer mig,” bemærkede Jusuf, “at jeg ved den Sandhøj, der langt borte, ser en Gjenstand ligge udstrakt, der har Lighed med en Pilgrim.”

“Maaske en af de Rejsende er bleven syg,” sagde Sheikh, “og er bleven ladet tilbage for at dø i Ørkenen.”

Disse Ord bevægede Jusuf til strax at anspore sin Hest; han, der selv saa nylig var undgaet den frygtelige Død i Ørkenen, følte naturligvis den største Medlidenskab med Enhver, der stod fare for at lide en saa skræffelig Skæbne. Azim galoperede efter ham, og da hans Hest var rasere, kom han noget tidligere til det Sted, hvor de saa en Mand ligge udstrakt og tilsyneladende død.

Saa snart Azim naaede Pilgrimen, sprang han af Hesten, lagde Geværet ned paa Sandet, og idet han fremtog en Skindflaske med Vand, der hang ved

hans Sadel, lykkedes det ham at faa Manden, der røbede Tegns paa tilbagevendende Liv, til at svælge nogle Draaber. Jusuf var næsten i samme Dieblid paa Stedet; men hvem formaar at beskrive hans Følelser, da han i den blege, udiærede Syge gjenkjendte sin dødelige, ubarmhjertige Fiende Sadi.

“Lad mig holde Skindflasken, Sheikh!” udbød Jusuf; “lad det kolde, forfriskende Vand komme fra min Haand.” Syrieren mindedes Budet: “Dersom din Fiende tørster, giv ham Drikke.”

Sadi var altfor syg til at bemærke, hvad der foregik omkring ham; men han drak med feberagtig Begjærlighed; det var, som om hans Tørst aldrig kunde slukkes.

“Hvor skulde vi bringe ham hen?” sagde Sheikh; “min Rejse kan ikke udsættes.”

“Fortsæt din Rejse, o, Sheikh,” svarede Jusuf; “Jeg vil vende tilbage til Teltene med denne Mand, hvis du blot vil hjælpe mig at faa ham op paa min Hest. Jeg skal dele mit Telt og min Staal med ham — han skal være for mig som min Broder.”

“Kjender du ham?” spurgte Sheikh.

“Ja, jeg kjender ham,” svarede Syrieren.

Sadi blev nu forstigt sat op paa Hesten; thi det vilde snart have været forbi med ham, var han længe bleven liggende i Sandet, udsat for Solens Straaler; Jusuf vandrede ved Siden af Hesten og holdt med Banskellighed den synkefærdige Sadi oppe, der uden denne Hjælp snart vilde være styrtet til Jorden. Rejsen tilfods var meget trættende for Jusuf, som neppe længere formaaede at understøtte den faldefærdige Sadi og derfor opfyldtes af Glæde og Taknemmelighed, da de endelig naaede Beduinernes Telt.

Sadi blev nu lagt paa den Matte, der tjente Jusuf til Seng, medens denne selv tilbragte Natten sovnløs, vaagende ved

den Lidendes Side. Paa det Omhyggeligste plejede han nu sin Stende, der længe blev liggende i en heftig Feber, og anvendte al sin Kyndighed som Læge for at frelse den Mand's Liv, som vilde have forförtet hans.

Paa den tredie Dag tog Feberen af, og samme Dags Aften aabnede Sadi pludselig sine Dine, og for første Gang siden sin Sygdom gjenkjendte han Yusuf, der, eftersom han troede, for mange Maaneder siden havde sat Livet til i Drænen.

"Er den Døde kommen tillive igjen!" udbrød den skjælvende Sadi, idet han fæstede et vildt og forfærdet Blik paa Yusuf. "Er den Forurettede vendt tilbage for at hævne sig?"

"Nei, min Broder," svarede Yusuf med Mildhed, "lad os ikke tilbagekalde det Forbigangne — eller blot tilbagekalde det for at velsigne ham, som har frelst baade dig og mig fra Døden."

Zaarer fordunklede Sadis mørke Dine, han greb den Haand, som Yusuf venlig udraakte imod ham, idet han fremstammede: "Jeg har høilig forurettet dig — hvorledes er det muligt, at jeg kan modtage al denne Godhed af dig?"

Et hærligt Smil viste sig paa Yusefs Læber; han mindedes de grusomme Ord, som Sadi engang ytrede, og han svarede: "Hvis du har forurettet mig, saa gjengjælder jeg dig paa denne Maade. Musjelmand, dette er en Kristens Hævn."

Den barmhjertige Dreng.

En Præst i Berlin fortæller: En kold Binterdag gik jeg en Gang ud for at besøge en Ven. Foran mig paa Gaden gik en gammel i Filler indhyllet Kone; skjælvende dels af Kulde, dels af Alderdoms-svagthed slæbde hun sig besværligt ved sin Stav fra det ene Hus til det andet. Synet af hende burde have bevæget ethvert menneskeligt Hjerte, men en stadse lig pyntet Dame var haard nok ikke alene

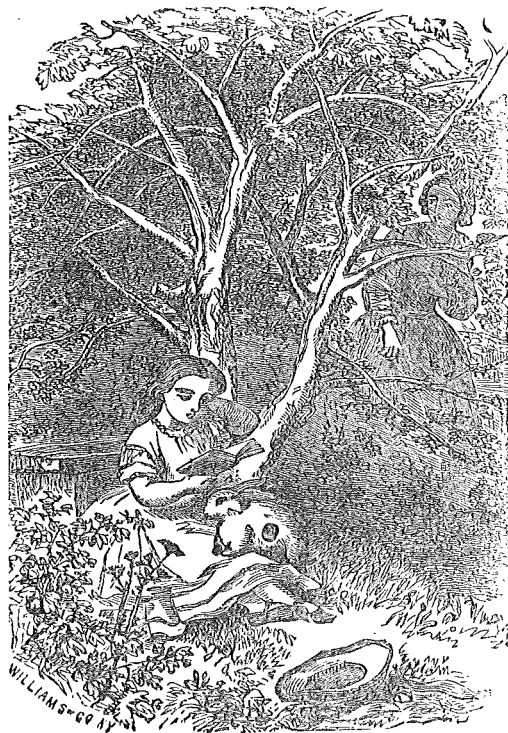
til at nægte hende en Almisse, som hun bad om, men ogsaa til at skændte dygtig paa hende, fordi hun vovede at bette. Det saa en fattig klædt Gut, løb efter Konen og trykkede Noget i hendes magre Haand. — Jeg raabte Drengen til mig. Han kom. En Skamrødme sloi over hans Ansigt, og endelig vendte han Hovedet til en anden Kant. "Min kjære Gut, hvorfor vil Du ikke se paa mig?" spurgte jeg. Han svarede: "Jeg er saa skamfuld." — "Hvorfor da, Gutten min?" vedblev jeg. "Du har jo, saavidt jeg kunde forstaa, gjort en god Gjerning, og derover behøver man ikke at skamme sig. Sig mig, hvad var det, Du gav den fattige Kone?" Efter en Stunds Nølen sagde han: "En Halvskilling; jeg havde ikke mere." — "Du har gjort vel, min Søn," sagde jeg til ham, "og forat Du skal se, hvor det er behageligt baade for Gud og Mennesker, saa vil jeg her give dig Halvskillingen tilbage med Renter." Derpaa tog jeg op en Lovskilling af min Lomme, som han imidlertid aldeles ikke vilde modtage. Endelig beklæbde han sig dog, takkede mig og løb bort. Men, hvor rørt blev jeg ikke, da jeg saa ham løbe hen til den samme Kone og give hende de modtagne Penge. Forgjæves raabte jeg endnu en Gang efter ham; han var hurtig forsvunden om et Hjørne.

En rigtig Slutning.

"Hvor mange Brødre har du?" sagde en Herre til en liden Gut. "Tre og én i Himmelen", svarede Barnet. "Nei, mit Barn", kaldt Moderen ind, "du har ingen Brødre i Himmelen." "Jo det har jeg", vedblev Drengen. "Mamma har jo sagt mig, at Gud er min Fader, og at Jesus Kristus er Guds Søn? Da er jo han min Brøder i Himmelen?"

"Og Jesus kaldte et lidet Barn til sig og stillede det midt iblandt dem og sagde: Sandelig siger jeg eder: "Uden at I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmelriges Rige." Math. 18, 2. 3.

Kaninen.

Lille Elifa har sat sig ude i Skjggen og læser i en Bog. Kaninen er hoppet op og stbder i Skjodet paa hende, men trods de store Dren og store blanke Dine forstaar den dog ikke meget af, hvad hun læser for den.

Kaninerne høre til Hareslægten, men adstille sig fra Harene ved deres mindre

Storrelse, kortere Dren og Bagben. De findes baade vilde og tamme. Den vilde Kanin er rødgraa med hvid Bug; den tamme graa, sort, broget eller hvid. Ogsaa den tamme findes i forvildet Tilstand. Ved deres selskabelige gravende Levemaade ere Kaninerne meget forskellige fra Harene.

Dyrplageren.

Den lille Edmund var ondskabsfuld nok til at plage alle de Dyr, han kunde faa fat paa og raade med.

En Gang traf hans Fader ham just, som han fandt sin daarlige Fornoielse i at pine en Skarnbasfe, som han havde bundet med en Traad og lod slyve et lidet Stykke for atter at trække den tilbage. "Hvad gatter Du Dig med der?" spurgte hans Fader ham alvorlig. — "Ei, det

er saa morsomt at se, hvorledes Skarnbasfen spreller for at blive fri, men er smukt bundet ved Traaden!" svarede Edmund. — "Men det er en ondskabsfuld Fornoielse", sagde Faderen, "at gløde sig i en stakkels Stabnings Lidelser! Vilde Du ogsaa finde det billigt, om man vilde binde Dig til et Reb og lade Dig sprelle?" — "Ja, men jeg er jo et Menneffe, og dette er bare en Skarn-

basse!" svarede Edmund. — "Du overmodige Dreng", sagde Faderen; "Gud har kaldet ligesaa vel denne lille Skarnbasse til Live som Dig; og Han vil visse vel holde en streng Dom over alle dem, som fornærme Hans Skabninger. Denne Skarnbasfes Summen anklager Dig hos Gud. Derfor vil ogsaa jeg alvorlig tugte Dig, hvis jeg nogenfinde mere faar se, at Du piner Dyr."

Edmund vidste, at Faderen vilde holde Ord, vovede derfor aldrig at gjentage sin flette Moro i Faderens Nærvarrelse; men kunde dog ikke bære sig for at gjøre det, naar Faderen ikke saa ham. En Gang holdt han i Forening med en Del andre Gutter paa at pine nogle Hundeunger i et Kæbhus, medens Ungernes Moder var borte. Bludselig horte de stærk Gjæen, og førend de saa sig om, kom den gamle Hund løbende i fuldt Raseri. De andre Drengene lede i Dødsangest til et Hus og vare heldige nok til at faa lukket Døren, inden den naaede dem, men Edmund, der var den sidste, havde ingen anden Udvej end at ile op i en Stige, som stod opreist ved en Væg. Men jo længere han kom op i den, des mere mærkede han, hvor daarlig fast den stod; og da han havde naaet det øverste Trin gled den et Stykke til Siden. I hvilken Angest befandt han sig ikke nu! Hvert Dieblæk truede Stigen ved den mindste Bevægelse at styrte ned med ham; og nedenunder stod Hunden med sunkende Dine, begjærlig efter at styrte sig paa ham, saasnart han forlod Stigen. Og Ingen kunde komme ham til Hjælp; thi Ingen i Huset vidste noget om hans ulykkelige Stilling.

I Dødsangesten vilde Edmund endelig raabe til Gud om Hjælp. Men da faldt pludselig saa tungt paa Sinde alle de Dyr, som han havde pint, og hvis Sukke vare stegne op til Gud og havde anklaget ham. Han tænkte paa Skarnbasfene og Fluerne, som han havde revet Bingerne

af paa; paa de smaa stakkels Fugle, som han havde hort pibe og jamre sig i Dødsangest under hans ubarmhertige Haand.

Og Gud lod den ussikkelige Edmund en god Stund forblive i denne skrækkelige Kval. Men endelig kom Gaardsgutten, der var bleven opmærksom paa Hundens vedvarende Gjæen, og befriede ham ud af hans farlige Stilling.

Næsten tilintetgjort af Angest kom Edmund hjem og tilstod for sin Fader Alt, hvad han havde gjort og fortalte, hvorledes han var bleven straffet. Faderen lod ham slippe med en alvorlig Formaning, fordi han saa, at der endelig denne Gang var oprigtig og dyb Anger hos ham.

"Der skal gaa en ubarmhertigt Dom over den, som ikke gjør Barmhertighed" (Jac. 2, 13).

Jesus en Ven.

"Til hvem kan du, som ingen Moder har, fortælle dine Betsyringer?" spurgte et Barn et andet Barn, hvis Moder og Fader begge vare døde. "Min Moder sagde mig, førend hun døde, hvem jeg skulde gaa til," svarede den lille forældreløse Pige. "Jeg gaar til den Herre Jesus; han var min Moders Ven, han er ogsaa min."

"Men Jesus er oppe over Skyerne," indvendte den anden. "Han er langt borte og har mange Ting at tage vare paa i Himmelen. Det er ikke rimeligt, at han lader sig forstyrre for at give Agt paa dig."

"Jeg ved slet Intet om disse Ting," svarede den Lille igjen med store, forbausede Dine, der ligesom spurgte tilbage: hvad ved du derom, er det ikke blot dine Gjetninger? "Alt jeg ved," fortsatte hun, "er, at han sizer, han vil, og det er nok for mig."

Skriftens Virkning.

En Tamuler fandt under et skuggesfuldt Bananatræ en Bog, som sandsynligvis en af de indfødte Soldater, som den foregaaende Nat havde havt Leir der, havde efterglemt. Tamuleren tog det op og begyndte at læse. Han kunde ei blive mæt af de forunderlige Ting, som han læste deri, og Aftenen finder ham over Bogen. Det var da 4 Evangelier paa Tamulersproget. Saa snart den følgende Dag gryr, er ogsaa den lille Bog det første, han ta'er efter. Jesu herlige Skikkelse, milde, hjertevægende Lære, hans hellige Vandel, hans uskyldige Lidelse og Død, hans herlige Opstandelse, Alt er ham nyt, stort og herligt. Allerede senere tilfands, fordyber han sig i denne Bog og udraaber tilsidt: Det er dette, jeg allerede længe har søgt, det er levende Vand for min tørstende Sjæl. Men den samme Gud, der lod ham finde Bogen, førte ham snart ogsaa til troende Kristne og til en Missionær, for hvem det ikke blev vanskeligt at undervise en af Gud selv saaledes forberedt Sjæl. Nogle Uger derefter blev Manden døbt. Kjærligheden tvang ham nu til at forkynde ogsaa for sine Brødre efter Kjød det Ord, der gjorde ham selv saa salig; han blev derfor en Evangelie-Prædikant, som nu underviste Mange til Sandheden.

(S. Flood, Forindien.)

Krischna.

Længe (i 7 Aar) havde Missionærerne Carey og Thomas arbejdet i Indien uden at se nogen Løn for sit Arbejde. De bade imidlertid uafsladeligt for Hinduerne. Endelig vilde Herren høre deres Bøn. En Tammermand ved Navn Krischna havde hørt Thomas, men uden at det gjorde dybere Virkning. Siden brak han en Arm og kom med den til Thomas, der

var Doktor, forat faa den helbredet. Thomas hjalp ham da saa godt, han kunde, og Herren lægede det ydre Saar, men søede derhos til et dybt indre Saar. Thomas undlod nemlig ei at tale om Jesus, Tammermanden Josefs Søn. Ordet om ham, der altsaa var samme Slags Haandværker som Krischna, vakte hans Opmærksomhed. Han kom til Synds Erkendelse, søgte og fandt Naade hos Gud. Siden blev han Evangeliets trofaste Forkynder gennem flere Aar og var Missionærerne særdeles nyttig som Salmedigter. Jeg tænker, vi gjerne høre en af hans Salmer, som er oversat og lempet til Tonen "Jesu søde Thukommelse."

Min Sjæl! din Ven med Møle bar
 For dig den Syndens Byrde svar.
 Se derfor til, forglem ham ei,
 Gaa ved hans Haand paa Sandheds Veie.

Gud blev en Mand som jeg, og sig
 Hengav i Korsets Død for mig,
 Mit Næg han brød, min Straf han led;
 Glem ei, min Sjæl, den Misfundhed!

Bort Syndens Veie, fremdeles vil
 Jeg kun min Frelser høre til.
 For mig han kom til Jorden ned;
 Glem ei, min Sjæl, den Kjærlighed!

Han Veien, Livet, Sandhed er,
 Blev min: thi mig han havde kjær.
 Jeg Arme kan en saadan Ven
 Dog aldrig elske nok igjen!

Lad mig i Hjertet finde Dig,
 Guds Søn! naar Diet brister mig!
 Ja med det Ord: Glem Jesum ei
 Din Aand mig føre Dødens Veie!

Stod hele Verden end i Brand,
 Fløi al dens Gjerning bort som Sand,
 Ja selv om Himlen ravede,
 Jeg vilde trygt paa Jesum se!

(S. Flood, Forindien.)

Hønen i Strydotten.

Scrivder saa en Gang en Høne indviklet i en Strydot. Deraf tog han Anledning og sagde: Vedst er det i Sager, som angaa Sjælen, ikke at agte Noget ringe og ubetydeligt, men snart at sønderrive disse syndige Traade, før Satan faar Tid til at forøge deres Antal; ellers gaar det os som en Høne, der først kommer med en Klo i Stry eller ugreit Garn, og, idet den vil gaa videre, indvikler begge Fødder deri, saaat den ikke kan komme løs igjen. Min trofaste Gud! før mig ved Din Haand og lad mig ikke henfalde til Synder, ikke engang til saadanne Synder, som jeg ikke anser for Synder, forat ikke Satan ufornodet skal gjøre en Strikke deraf, hvilken ikke kan sønderrives uden med den høieste Fare for min Sjæl.

Præd. 4, 17. Da En vilde begynde en Samtale med Kong Karl af England under Prædikenen, sagde han: "Kære, hindre mig ikke i at høre paa Gud, naar Han taler med mig, at Han saa igjen kan høre paa mig, naar jeg taler med Ham."

Bibelgaade.

Jeg bestaar af 5 Bogstaver.

Det første er Begyndelsesbogstav til det Land, hvortil Abraham paa Herrens Befaling maatte gaa fra Beerseba for at ofre sin Son.

Det andet er Begyndelsesbogstav til en af de tolv smaa Profeter, som i ét Kapitel spaar om Edomiternes Straf og Israeliternes Freløsning.

Det tredje er Begyndelsesbogstav til Melchisedeks Stad.

Det fjerde er Begyndelsesbogstav til en stor og anseet Profet af Guds Stamme, som i en Hungersnød blev bespist af Ravnene.

Det femte er Begyndelsesbogstav til Ris's Son, som Samuel salvede til Konge over Israel.

Mit Hele er Navnet paa en Guds Mand, der tilbragte den første Trediedel af sit Liv med at lære, den anden Trediedel med at tjene og den tredje paa en Reise.

Gaade.

Jeg er stor, og jeg er sort,
Jeg er mindre end en Flue,
Jeg er lang, og jeg er kort,
Jeg er en underlig Skrue.

Jeg la'r mig høre, jeg la'r mig se,
Længe før du mig kjender;
Du maatte græde, du maatte le,
Til sidst saa blev vi dog Venner.

Mit Første har du i hver en Bog,
Mit Andet har du i Hænder,
Det er mig, som gjør dig klog,
Mit Hele véd jeg, du kjender.

Opløsning paa den i No. 9 anført: Gaade:
Muskat (Mus, Kat.)

"Børneblad", 2den Marg., 1876,

udkommer 1 Gang om Maanedens i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paakrøvning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Ex. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudt i \$.
Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Expl.

NB. Man undskyldte, at der i dette No. kun findes eet mindre Billede. En Bestilling af Billeder, der blev gjort før min Afrejse til Norge, er ikke efterkommet.

Da der i min Fraværelse næsten ingen Indbetaling er skeet paa Bladet og Meget skylles, anmodes Alle om strax at indbetale, hvad de skylder.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, kan nu atter indsendes til

Rev. J. B. Frick,
bog 305, La Crosse, Wis.